

L'Avenc

ANY I

NÚMERO 5

de la Garrotxa

Portaveu de la Unió Nacionalista Catalana

Son col·laboradors tots els socis d'aquesta entitat

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
UNIO NACIONALISTA CATALANA
BANYOLAS

Banyolas 6 de Mars de 1910

Surtirà els diumenges
Els originals no s' retornen

Demano la paraula

En el plet entaulat entre *La Veu de Catalunya*, orgue de la «Lliga Regionalista» de Barcelona y *L'Avenc de la Garrotxa*, portaveu de la «Unió Nacionalista Catalana» de Banyoles, respecte a la conducta observada pels regionalistes en la discussió y votació de les proposicions Folguera, jo, el més insignificant dels soldats que militen en les files del vell catalanisme, ab quines redemptores doctrines he nodrit sempre la meua ànima, també vuy intervenirhi desde aquestes columnes, usant del dret que'm concedeix el càrrec qu'exerceixo dintre la Directiva d'aquesta entitat.

Y la meua intervenció en aquest debat, ha d'anar dirigida no sols a deixar ben sentat el judici que'ls regionalistes y nacionalistes republicans mereixen a la «Unió Nacionalista» y el que volém qu'ells se formin de nosaltres, sino, més que per rés, per unir la nostra veu a la protesta sortida de tots els indrets de Catalunya contra 'l vergonyós espectacle que d'ensà de la desfeta de Solidaritat estém presenciant, espectacle donat per uns y altres, ab greu perjudici de la causa que tots volém defensar.

La Veu y algún regionalista d'aquí, han jutjat molt erroniamment la nostra humil publicació si creuen que perquè l' *Albol* reprovà'l procedir dels diputats provincials regionalistes, el periòdic es adicte a la política d'esquerras. En el primer número ja s'indicava que *L'Avenc* seguirà una política netament catalanista, d'un catalanisme sà, sense miraments a dreta ni esquerra, es a dir, una política idèntica a la seguida per *La Veu* en els bons jorns de la seva juvenesa. Aixó no vol dir que dreta y esquerra no mereixin tot el respecte; al contrari, son

formades per catalanistes y fora injust negalshi certs beneficis que una y altra han proporcionat a Catalunya.

Lo que hi ha es, per trist que sigui'l confesarho, qu'aquesta divisió'n dretas y esquerras, per desgracia de nostra patria, es tan fonda y pitjor que fonda, es d'indole tan personal, que l'un no proposa o executa cap acte, que no sigui sistemàticament censurat pel contrari, tot y creyentlo beneficiós per Catalunya. Aquesta conducta ha de portarnos fatalment al extrém de que cada acte, cada proposició que surti d'un costat o d'un altre y porti aparella la discussió, els que'ns sentim catalanistes a l'antiga, és a dir, només que catalanistas, ens veyém en la situació, trista per cert, de jutjar fallant a favor de l'un y censurant forsosament a l'altre.

No hi ha dubte que l'haver d'obrar d'aquesta faisó, apena fundament a tots els que posém el nostre amor a Catalunya per damunt de totes les mesquineses de partit; pero jo pregunto ¿qui és el culpable de la divisió y qui el de que aquesta subsisteixi? ¿qu'ha fet la premsa catalanista de Barcelona pera protestarne, excepte'l *Cu-cut*? Diguemo d'una vegada; la culpa la tenen una mica tots; el seu mal ha posat masses arrels y no té cura.

Sentats aquets precedens de caracter general, aném el cas particular de les proposicions Folguera. Jo no sé ni vuy saber, perquè fàstic fá llegir certa mena de discussió, si aquelles foren rebutjades en sa totalitat o no més que parcialment. jo no sé ni vuy saber sí'ls veraders culpables de la *reventada* son els homes de la dreta o'ls que figuren a l'esquerra; lo que sé de cert és qu'aquelles ditxoses proposicions qu'estaven sardollades d'un esperit altament catalanese y que per tota la nostra terra ja's donaven per triomfantes, atenant a la majoria autonomista de que's compón la Di-

putació provincial de Barcelona, no foren aprovades tal com eixiren de la valenta ploma del senyor Folguera y Durán; si nó totalment rebutjades en sa essencia, absolutament mixtificada la part que s'aprová. D'una saca de bon blat, n'ha sortit un rosegó de pá.

Si'l senyor Folguera hagués estat afiliat al regionalisme o al nacionalisme republicá, encare que imperdonable tindria explicació la conducta dels que votaren contra las sevas proposicions: el personalisme, l'esperit de banderia, pero tothóm sab qu'en Folguera may s'ha significat en cap sentit, seguint exclusivament les doctrines autonomistes de la benemèrita entitat que dignament va presidir.

Qu'allunyi, docs, *La Veu*, tota mena de rezel pel concepte que d'aquest setmanari hagi pogut formarse; qu'estiguin tranquils els companys regionalistes y que tots, serenament, vagin judicant la nostra labor periodística, amotllada mes y mes cada jorn als límits indicats en el primer número,

Ja he dit avans que'l mal de la divisió en dretas y esquerras, no té remey; persistint el mal, continuarán els defectes y no passarà gaire temps sense que s'hagi d'aixecar novament el crit al cel. ¿A qui hi haurém d'enaltir? ¿a qui s'haurá de censurar?

Crec que serán suficientes aquestes explicacions per aquells que'ns han malmirat creyent veure'n l'article *Catalunya Irredempta*, tendencias que jo no hi he sabut trovar a pesar d'haverlo llegit varies vegades.

Si som catalanistes, amants de l'unió y protestataris de las divisións creadas a darrera hora, jamay serém adictes a la política d'una de les parts.

C. COROMINAS.

SECCIÓ LITERARIA

Les Senyorettes de la Mar

Sis bailets de samarreta blava, esparracats y bruts, estan asseguts en les penyes, deixant penjar llurs cames nues sobre 'l mar, que sovint s'estufa y els mulla'ls peus. Cada un té la seva canya y el seu pilotet de cuca de roca, el menjar més agradós als peixets.

Pesquen ja fa horas, y alsen tots una cridoria de triomf cada vegada que un d'ells treu de la mar algun serrá boca-badat que esparra-ma en l'aire'l branillatge lliuent de ses membranes espinoses.

El crepuscle del vespre va esmortuint la resplandor de ses fumeres moradenques. Algunes estrelles comensen a guspirejar en l'aire blau. Un vol de corps atravessa l'espai anant a perdre en la montanya, entremitg de les parets negroses y esbadellades d'un antic castell.

Alguns bailets, tot sotjant sotjant llurs guarniments, que socatreja l'onada, s'han endormiscat. Llurs caps cauen sobre'l pit; llurs dits s'alluixen y ab prou feines aguanten les canyes, que ageuen llurs cimerols en l'aigua.

—Ja no p'iquen—rondina un.

Coi, que es fosc!—exclama un altre, escampant la vista pel cel.

—Me voleu creure? Femhi una dormida fins que surti la lluna—proposa un tercer.—

Tots s'hi convenen. S'arrestellen junts, se junyeixen, passant llurs braços sobre els muscles y els clat ells dels companys, y s'adormen tranquilament a la serena, repantigats en una roca.

La nit se va enfosquint. La lluna grogueja en son orient mitg partida per una faixa de calitja cendrosa. La mar sembla que canti la non-non tot baixet ab veu enrogallada.

De sobte una mena de galop aspre y sord... trap, trap, patrap... y van apareixent les senyorettes de la Mar, muntades sobre uns vermells llagostins, y altres al damunt de crancs grossos, vells, revestits de molsa marina.

Totes riuen mentres van punxant ab una pua de gropa les juntures sensibles de llurs extranyes besties, que s'enfilen pels relliscosos vessants del roquer. Totes riuen en tant que van espargintse en l'aire pur y espolsantse la mullena, que'ls rosa'ls cabells y els vestits.